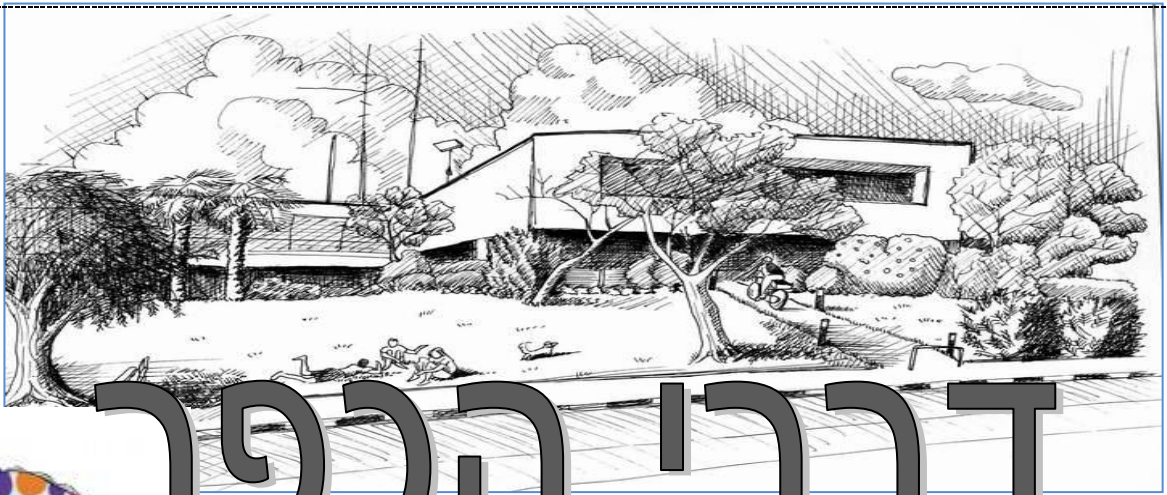

דברי הכפר

המספר 50 חמישים מופיע במספר הקשרים במקרא;

תִּיבַת נַח "חמישים אמה רוחבה".

כשאדם בן 50 עושה משהו, הרי זה דומה לתיבת נח.
יחזיק מעמד בכל הסערות של החיים.

ספירת העומר, "תספרו 50 יום".

מערך לזה לא סופרים יותר, עוצרים כאילו זה.

יובל "יובל היא שנת ה- 50 שנה".

כולם יוצאים לחופשי. זה הזמן להשתחרר מעט

מצבדות היום יום, ולעשות דברים חדשים.

אכן "בשנת היובל – תשובו איש אל אחיו...."

גיליון מס' 2466 * ט"ו באב תשע"ה * 31 ביולי 2015

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי / sachlav@kfar-hanassi.org.il

ימי הולדת

מזל-טוב

2/8	נעמי איתם (נכדה ארנברג)	5/8	ציונה מזרחי - 60 הופ ינטיס
3/8	דליה וגנר מיכל דדוש לוטן מזרחי	6/8	דייב דבולט יוחאי וולפין מלי עמית
4/8	בועז (ארניו) נאי ליאור בן-זאב הגר טוביס	7/8	חפציבה סננס (נכדה גליק)
	אביתר ברוך (נכד מדר) תומר סמברג (נכד)	8/8	מאור פרידמן (נכד גוטר) נדב אדלשטיין אורי אורן (בן ריינס) עומרי אורן (בן ריינס)

ימי נשואין

5/8	נואית ועופר גלזר
6/8	מירב וגדי איתם רוני ואלישע וולפין שרית וגילי קולינס

נזכור

טז	באב תשס"א	5.8.01	קלמן לייחוביץ
יז	באב תשי"ט	21.8.59	מר יהודה ברנשטיין
כ	באב תשס"ב	29.7.02	לס גרשמן
כב	באב תשל"א	13.8.71	מר היימן אנגלסברג

יום חמישי 6.8.2015

ליל אהבה בקריכה

save the date

מוסיקה טובה, מחקים (הפיל הזבן חוזר...)

ובציקר- אוירה של אהבה!

הכניסה מיל 18 ומעלה

פרטים נוספים בהמשך

במזל-טוב

בן נולד

אטלית ויורט צומר

אח לאבישי

נכד אשרה ולדייה

נין לילורנה

ברכות לכל המשפחה המורחבת

מחנן 2015 -

המחנן המסורתי מתקיים בשבוע הבא בין התאריכים 2.8.15 -- 6.8.15 .
כל החברים והתושבים שרשמו את קרוביהם נכדיהם אצלי מוזמנים לבצע
הרשמה בפועל שזה אומר
חתימה על טופס אישור השתתפות ומילוי הצהרת בריאות וגם להשאיר צ'ק .

כרגיל נושא המחנן ייחשף בתחילת המחנן. יחד עם זאת אני מפרסם כאן את
לוח הזמנים של השבוע כולו .

יום א . - 07:00 - כינוס בחדר האוכל - משם צעידה לשטח המחנן
12:00 - סיום פעילות בוקר ופיזור לבתים למנוחה.
15:00-17:00 הגעה למחנן להמשך פעילות אחה"צ .

יום ב - 07:30 - הגעה למחנן
12:00 סיום פעילות בוקר ופיזור לבתים למנוחה
18:00-20:00 המשך פעילות אחה"צ .

יום ג - 07:30-12:00 פעילות במחנן ואח"כ מנוחה בבתי
19:30-כינוס באמפי לפעילות א"ש לילה עד השעה 23:00

יום רביעי - 08:00-12:00 פעילות במחנן
יום חמישי- 07:30 - 13:00 - פעילות במחנן כולל רחצה בבריכה
- 16:30 כינוס אחה"צ במחנן עם ההורים ופירוק המחנה וטכס סיום .

אז בואו להירשם ושיהיה כיף לכולם .

גיורא

במזל טוב

בת נולדה

לסיארי וארניו (בועז)

נכדה לג'ורג'

שפע ברכות לכל המשפחה

סינויים בטורניר השח

הטורניר הועבר ליום שישי, ה-7 לאוגוסט, והוא יתקיים בשעה 15:00 על שפת הבריכה, מתחת לעצי הצפצפה.

שחקני שח, חברים של שחקנים וחברים של חברים, מוזמנים!

מדובר בטורניר השנתי לשח ביץ מהיר על שם רומן. לכל שחקן יוקצו עשר דקות בלבד למשחק, כך שצפויים מאבקים מעניינים ומפתיעים!

מחכים לכם למשחקים חמים ושחיה מרעננת.

זהר וארז

המשתתפים מתבקשים להביא לוחות ושעונים!

אין צורך בהרשמה מוקדמת.

מפגש 50 כתת כנרת

ביום שישי האחרון בזמן שחגגתם את חג המשק, אנחנו חגגנו את תחילת חגיגות ה-50 שלנו- כתת כנרת האגדית. התאריך נקבע בקיץ הקודם וכך יכולנו להבטיח שרוב בני הכיתה שגרים בחו"ל אכן יגיעו.

נפגשנו בכיתה שלנו (היום גנון שחף) והתחלנו בהרמת כוסית, חיבוקים ונשיקות. ומשם עברנו להקראת ברכות לאלה שכבר בני 50.

הברכות מצורפות, בכדי שגם אתם תוכלו ליהנות וחלקכם אף להיזכר במה שהיה פה פעם. בהמשך קבלנו כובע סגול, כצבע הסימון שלנו בכביסה, מלבן סגול. על הכובע הדפסנו את לוגו הדגל הכיתתי וגם את הכיתוב "מפגש 50".

יצאנו לטריוויה רכובים על קולנועיות ברחבי הקיבוץ. יניב ואמירה חדו לנו חידונים, הקריאו לנו קטעים מחוברת בר המצווה שלנו, ואנחנו מחויכים ועליזים מתפקעים מצחוק, נזכרנו מה היה לנו פעם. דרך אגב רוב המטפלות והמורות שלנו היו בנות משק. בהמשך חזרנו לכיתה למצגת, קבלת שבת, ארוחת ערב ועוד צ'יזבטים. היה מעולה! חבל שהפסדתם.

אנחנו נפגשים לטיול כתתי באביב 2016 אז רוב בני הכיתה כבר יחצו את יום הולדתם ה-50. על הלוח האלקטרוני יש מצגת קטנה מאז, וקצת מהיום שישי.

מקווים שתהנו מהקריאה.

שלכם כתת כנרת

נתן

בפעוטון לא היינו יחד אז למעשה ההכרות התחילה בגן שקד. אני מזהה את שנינו בתמונה מהגן אבל לא ממש זוכרת אותך (או את עצמי לצורך העניין) מתקופה זו.

עד כמה רחוק הזכרון המשותף שלנו הולך? בוא נבדוק... כתת כנרת. לנתן הורים מבוגרים יותר משל כולנו, הוא מהשכונה של נתן, אבי ושרון. ילד קצת ביישן, נעלב בקלות. בין הבנים היו אבי המיוחד, יניב השונה, ששון וגילי מלאי האנרגיה (בלשון המעטה) ואמיר הבריון ובעצם לנתן לא נשארה ממש משבצת משלו, אז הוא פשוט היה שם. פרטנר לכל השגינות של כולם ותמיד מוכן להשתתף במשחקים. כמובן שכולם זוכרים את הרכיבה המפורסמת עם יניב על האופניים.

בשיטוטנו בקיבוץ, היה כיף גדול לבקר את סבתא של נתן ולקבל ממנה סוכריות חמוצות או טופי ענקי: "one for you, one for you...". מגיל צעיר הייתה לנתן משיכה עזה לכדורגל. מסתובב ברחבי הקיבוץ בשבתות, צמוד לטרנזיסטור מאזין לשירים ושערים. בשארית השבוע מדווח לכל מי שרק מוכן להקשיב, על תוצאות המשחק של מכבי נתניה ואיזה בעיטה עשה מי ואיך, בדרך כלל אם אינני מתבלבלת, עודד מכנס. העניין הזה עם הכדורגל לא עבר כל כך מהר, בבית הספר בכפר בלום בשיעורים משותפים, הייתי מקבלת פתקים מקופלים היטב, עם שמות השחקנים של טוטנהם.

באחד המחנונים הראשונים בהנהגתו של ליאור שוורצמן, הוטבע מטבע הלשון "רותן ונתן". אני לא כל כך התלהבתי מהרעיון, אבל נדמה לי שנתן דווקא כן. מה עוד אני זוכרת? שנתן בא לישון אצלי בבית וסיפר לכולם איזה כיף היה (למרות שקשה לי להאמין). נדמה לי שגם התחתנו באיזה שהוא שלב, אבל אני לא זוכרת בדיוק מתי ואיך.

כמה שנים קדימה בי"ב, היינו בקבוצה המצומצמת מהכיתה שניגשה לבחינות בגרות ולמדנו יחד בזמן שהיתר הסתלבטו. לנתן הייתה צמיחה מאוחרת, את מרביתה הוא עשה בצבא. נכנס נער צעיר ויצא גבר- סגן מפקד דבור. אחרי הצבא בטיול לחו"ל, נתן ביקר אותנו בדירה בסן פרנסיסקו. לבוש במכנס ליצן נפוחים סגולים, הוא עבד בחוות תבלינים, עשה ג'אג'לינג' ורקד contad dancing, נדמה לי שכל זה גם איכשהוא היה קשור לסטיב חצאית. עוד כמה שנים קדימה כשנסעתי לטיול בחו"ל, השגתי כרטיס טיסה בחינם לסיאטל. נתן חיכה לי בשדה התעופה במכונית שלו והסיע אותי לדירה המטופחת שלו בה גר עם לנה, בזמן שלמד כלכלה. פתאום גיליתי נתן אחר, אבל זה עוד לא הסוף.

לפני 13 שנה עברתי לפאלו אלטו. נתן בא לבקר ודיבר עם גיל על כלכלה ופוליטיקה אמריקאים, פתאום נהיה איש העולם הגדול. בביקור גומלין שערכתי בושינגטון הבירה לפני מספר שנים, מצאתי את נתן לבוש בחליפות ועניבות, מדבר ומתנהג אמריקאית כל הדרך, מתגורר בשכונה יפיפיה בבית מעוצב עם לנה, עוזרת ושני ילדים מתוקים.

נתן הקטן והביישן, שלפעמים שכחנו שהוא בכלל איתנו, כמו ביום ששיחקנו בכיתה מחבואים ודחפנו את נתן לסל התחפושות הגדול וכיסינו אותו בשמלות ישנות. שעות מאוחר יותר נתן יצא מהסל מיוזע, המשחק הסתיים ובלל שכחנו ממנו. אז אותו נתן, העפיל מעלה מעלה, האם היה הבן משק הראשון שהתקשט בתואר ד"ר ועוד בכלכלה? כיום עובד בושינגטון בירת ארה"ב בבניין הממשל, וואו!

כולנו התקדמנו והשתננו במהלך השנים, אבל נתן? נתן המציא עצמו מחדש!

נתן הוא קונצנזוס, הוא מנהיג, חיובי, מקשיב ודוגמא לכולם, בקיצור אלוף! איזה כיף שאני יכולה להגיד שאני חברה של נתן. מזל טוב בהגיעך ל- 50 ! מי יתן ותמשיך להתגלגל בחיים האלה ולהמציא עצמך שוב ושוב ולהיות עוד יותר, כמו יין ישן וטוב .

אוהבת אותך נתן.

רותם, בשם כתת כנרת

המילה "פיוקף" היא פאטרייה: 50.

עֵץ (הַיָּקָר)

(מעניין למה ביקשו ממני לכתוב לך ...)

נתחיל מהילדות,

אני חושבת שכולם פה יסכימו איתי כשאומר שהיית ילד מעצבן ... מאד!!
זה כלל התקפי עצבים לא מוסברים, עניינים ילדותיים סביב גבינה לבנה
בארוחת הבוקר, ידוויי אבנים על מורות – אשר בעקבות זה קיבלת כתרפיה שק
חבטות כדי להוציא את האגרסיות (אנחנו תוהים עד היום אם זה בכלל עבד).
הכישורים החברתיים שלך באותה תקופה היו מאד רדודים, גם מילולית, מילים
כמו "זפטה" ו " נוגרה" היו שגורות בפוך באופן קבוע.

נעבור לגיל ההתבגרות.

שינוי חד לטובה. בתיכון נהיית קצת יותר רציני. היית גרופי של להקת קווין
האגדית, הראית כישורים ספורטיביים במשחקי רוגבי ואפילו היית תלמיד טוב
פלוס (ז"ח, "ט"ח, "ט"ח וכד'). כמובן יש את הענין של החדרי נעורים.
לחלוק חדר עם יניב זה לא פשוט, משימות כמו נקיון ושטיפה היו תמיד "עליך"
- כולנו השתתפנו בצערך.

היכולות החברתיות שלך השתפרו פלאים וביניהם גם הכישורים הרומנטיים.
אין ספק שש – התבגרת!!
איכשהו הצלחת ללכוד ברשתך בנות זוג שנראו ממש טוב (ענבל מירון,
חרלוטה) לא ברור לנו עד היום איך עשית זאת.

אחרי התיכון, שנת שירות בעיר הגדולה, שם קשרת ידידות עם עמית שנשמרה
עד היום. צבא, והסירוב לצאת לקורס קצינים, חזרה לקיבוץ לעבוד. בפרדס. עם
יואל .. לא פשוט.
עשית את המסלול הרגיל והמשובח של הבני משק אשר בסופו מבחינתך הקרם
של הקצפת – לימודים בטכניון. מכאן פחות או יותר כולנו יודעים איך הסיפור
שלך התגלגל – חתונה עם חרלוטה, חיים בקיבוץ, מעבר לשבדיה, שלושה
ילדים ועבודה מכובדת.

אתה מקפיד לבוא לביקורים לפחות פעם בשנה והפגישה עם החבר'ה מאד
חשובה לך, כמו גם העוגת גבינה לבנה עם הפירורים, שמרג' אף פעם לא
מכינה לך והתזכורת התמידית שלך כלפינו, שמעולם לא כתבו לך מגילת
כלולת בשם הכיתה.

ולסיום, למרות שאתה בן 50 – אתה עדיין מעצבן!!
שש היקר, 50 זה לא צחוק אז, תהיה רציני!
המון בריאות ואושר.

רינה, בשם כיתת כנרת האגדית – יולי 2005.

על (אני) יקר לי,

מה אומר ומה אגיד, מה אכתוב ומה אחשוב, כך מתחילה לה הברכה לגילי שלי וגם קצת שלכם.

אוטוטו... קצת הקדמנו, אתה חוגג 50 שנים, רצופות בהרבה חוויות שאת חלקן כאן אזכיר, בכדי שגם אתה תוכל להסתכל אחורה ואז תראה אותנו וגם תראה את עצמך גדל ומתפתח וחוצה גבעות והרים ואפילו ארצות.

מהיכן נתחיל. מהפעוטון נראה לי. אנחנו היינו בפעוטון נרקיס בצד של הצעירים והיפים, יחד **איתך יניב**, נמרוד, שר, חניתה ואני. חגית הייתה המטפלת האהובה שלנו ואנחנו הסתכלנו על הגדולים: אמירה, יניב, ששון, נתן ואבי. כשהם קיבלו בצק משחק ירוק, אנחנו קיבלנו אדום, וגם להפך. כשמטוסים חגו ורעשו מעל שמי הקיבוץ כולנו נבהלנו יחדיו ורצנו חזרה לפעוטון. הרבה אני לא זוכרת אבל בטוח שמשם אתה התחלת להיות משמעותי בחיי.

אתה נולדת באנגליה בזמן השליחות של הוריי. זכור לי מהתמונות ילדות שלנו, שאתה לבוש בבגדי ילד אנגלי שממש לא שייך לכאן ואלינו, זה עבר וחלף וחזרת ללבוש בגדים שחלקם מסומנים באות ב' וחלקם באות ע', לא להתבלבל, בבוקר לובשים את אלה שמסומנים בב' ובערב את אלה שמסומנים בע'. לכולנו תרמילים בצבע כחול, אותם יום יום אנחנו לוקחים עם סט אחד של בגדים נקיים הביתה, ובבוקר מחזירים בגדים מלוכלכים למטפלת, לארגון וסדר מחדש. תוך כדי דילוגים בשוחות, משחק בחצר גרוטאות שלנו ובארגזי החול, הגענו יחדיו לגן רימון ושרנו "גן רימון בלע סבון הטיל ביצה וגן שקד יצא". אין על גן רימון! אתה בטוח גם הוצאת להם לשון תוך כדי. טוב, היה לך מזג חם בתור ילד.

בגן רימון הושיבו אותך בשולחן הקטן, שולחן שהיה מיועד רק ל-4 ילדים שהיו צריכים השגחה יותר צמודה מהמטפלת. יום אחד משום מה השתנת על השולחן. או שכעסת וכך הראתה למטפלות את אשר על ליבך או שכל כך צחקת וזה מה שיצא.

זוכרת אותי ואותך רצים באטרף מפני דרור (אחייך) שמשום מה רצה לזרוק אלינו אבנים ויש גם איזה צילום מוכר וידוע שרינה מוציאה לשון שכנראה הייתה מיועדת לך, אולי יחסי אהבה שנאה, את זה עוד אפשר לברר. כשאתה היית מתאמץ פיזית היית מוציאה את הלשון ותופס אותה חזק בשיניים. תמונות תמונות שמתבהרות ויחד יוצרות את הפאזל של 50 שנות גילי קולינס.

היית ילד די מופרע ויחד עם הטמפרמנט של יניב ושש זה לא היה פשוט, לפעמיים היינו פשוט נאלמים דום ותוהים עד היכן הפעם....., כשאחד מכם חטף את הג'ננה השמיים היו הגבול מבחינתכם. אבל היה לך צ'ארם מיוחד

ובנות הכיתה אהבו אותך, אבל אני הכי, ולכן אני היא זו שזכתה תמיד לרקוד איתך סלואו. מרגלית ניסתה לפעמים את מזלה אבל אני לא וויתרתי עליך והיא נותרה לרקוד עם מקל המטאטא.

מפה לשם הגענו לעמק החולה ואתה הגעת לכיתה כל הגילים: גיל בט וגיל מרמלשטיין גיל להב וגיל הלמוש וכמובן שאתה. לאחר מספר שנים, החלטת שעדיפה עבודת כפיים ופרסת כנפיים ועפת לך מבית הספר ישר לשדות, שם על ג'ון דייר עצום וירוק נהגת. לפני זה ביום עבודה שלנו עבדת בלולים, רדפת אחרי אפרוחים ושילחת אותם למשחטה ללא רחמים.

בחדרי נעורים גרת בחדר עם אבי, חדר שהיה כמו מועדון עבורנו, הרבה מוזיקה טובה וטוסטים עם מרמייט ואבוקדו. אני לא זוכרת נערות שמגיעות לשם, כנראה שהמתנת לשרית בסבלנות. ובכל זאת את דבי, שכן הגיעה, לא נשכח. הייתם כמו זוג ג'ירפות, ארוכי רגליים והראש בשמיים, תרתי משמע. בשלב מסוים אמיר גנב אותה לאור החשכה, ואתה לא הראת סימני אכזבה.

היה לנו גם את העונג לשבת בשבת מתחת לעצי האקליפטוס, ולהסתכל בגאווה בבן כיתתנו, רץ, בועט, ולפעמיים גם מבקיע איזה כדור מעבר לקווים, באימוני ומשחקי הרוגבי. הצלחת לסחוף אחריך לשם את מוטי סונגו ורמון וולמן ואולי עוד כמה, שכנראה לא היו ממש חתיכים, אחרת הייתי זוכרת אותם.

שנת שרות או שנת חופש לך לקחת ולשיזפון יצאת. נהנתה מהחופש והדרור.

מעל הבמה ולפני כל הקיבוץ, קצצו את שערך השופע תלתלים, ימים ספורים לפני גיוסך לצבא הגנה לישראל. אוי כמה דמעות ירדו שם, מה עוללו לנער שהפך לנהג בוס, של איזה תת אלוף יודקה פלד.

עם עידן שובל יצאת ללמוד באורט בראודה כרמיאל, ושם השלמת מה שהחסרת בעמק החולה וסיימת עם תעודת הנדסאי, שלמעשה ניתבה אותך לעבודה במפעל הבונים, שם אתה עובד עוד היום, ואפילו הרחיקו אותך עד מלבורן. יתכן וגם במפעל השתנת על השולחן ולכן שלחו אותך עד קצה העולם, כמו שעשו לפושעים הבריטים?

התחתנת ללא רשות ממני, עם בת היובל שרית, ונולדו לכם 3 ילדים מקסימים ומחונכים להפליא, כל הכבוד לשרית. עכשיו אתם מבלים במלבורן ואוטוטו זה מסתיים מחכים לשובך הביתה במהרה ובקרב.

נירה, וכיתה כנרת.

ברכת יום הולדת חמישים

לאבי

הכול התחיל לפני חמישים שנה
לנתן ולילה נולד ילד שכולו מתנה...

אבי... כאילו מעופף, כאילו לא מחובר,
אבל האמת היא, כולנו יודעים כמה שאתה מוכשר.

כשהיינו ילדים היית מסוגל לשרוק עם כל איבר בגוף
אצבע, בוחן, אף, וזרת...
עבורך אבי החיים היו יפים כמו בסרט.

בחלוק השנים, עם קצת חומרים
יחד עם יניב טיפסת לעננים.

איש רוח חופשית, מלא רגש ואהבה
חיכית בסבלנות להקים משפחה.

בריאן וטאשי זכו לאבא מקסים
שבכלל לא נראה כבן חמישים.

רוצים לאחל לך בגילך הנפלא
המון אושר ועושר, בריאות ואהבה.

אוהבים אותך תמיד
גילי, נתן ושש (שלא הפריע)
מפגש כתת כנרת, יולי 2015

יְיָ יִקְרָא אֵלַי,

טוב, אז חמישים זה כבר חצי חיים, וואו כמה ניסיון חיים צברנו.
תחשוב אם היינו נולדים עם הניסיון שיש לנו עכשיו, אולי היינו עושים כמה
דברים אחרת ☺.

אז יניב –

שכל כך אוהב את המשק, מכיר כל פינה ובעיקר שומר פינה חמה ל"ותיקים",
מכבד אותם ומקשיב. מקפיד כל השנים להגיע להלוויות או לשלוח טלגרמה
למשפחה עם הבעת השתתפות בצער על מות ותיק.

עם זכרון מדהים לדקויות, שזוכר כל פיסת מידע מהילדות ושולח לנו ווטסאפים
עם הסברים מדויקים, כולל תמונות של האוטובוס בו נסענו לבית ספר וכד המים
שממנו שתינו במחנה של כיתה ה'.

עם חוש אסתטי מפותח מאד, שאפילו עיריית תל אביב יפו מרוויחה מזה. אתה
שמשקיע בשימור אתרים, דאגת לחידוש ושימור המזרקה של נחום גוטמן בלב
העיר.

עם יכולת אינסופית לרדת לפרטי פרטים, לחשוב תמיד מה יכול לקרות אם
משהו לא יסתדר ולהכין תכנית מגירה. היחיד בעולם שקרא את מסמכי
המשכנתא מלה מלה והחזיר לבנק עם הערות.

עם פוטנציאל הנהגה, הרי בכיתה ד' היית המנהיג של הכיתה וכל מה שאמרת
עשינו באמונה גדולה, כולל דברים שהיום נחשבים לא חוקיים..

עם לב ענק שאתה מקפיד להסתיר מאחורי פנים קשוחות.

אוהבת אותך מאד, ומאחלת הרבה שמחה, אהבה, בריאות ופחות התלבטויות.

מרגלית

אמירה ויניב, יניב ואמירה כק הדהד צמד השמות ... ככל ילדותנו.

פעוטון ריבה בטיול בשביל עצי החרובים והמדרגות בואך למקלחת הציבורית. שם התעכבנו ארוכות בחיפוש חרובים בעוד הפעוטון מדדה קדימה נשמע קול ריבה "אמירה ויניב אמירה ויניב בואוואו".

"גן רימון", בטיול הרקפות לגבעת טל-רומן, אמירה ויניב משתרכים מאחור בין הסלעים בוחנים כל נקיק רקפת ונרקיס, וברקע קריאה מהדהדת מדוט הגננת "אמירה ויניב".

אחר הצהרים, אנו נשלחים מהגן הביתה! חבל התרמיל מתוח היטב על המצח, במגפיים - "יוצאים ישר הביתה....!". אבל בשלוליות ראשנים, צפרדעים, שיחי יסמין ואלת המסטיק בוחנים כל צמח וחי - כך אנחנו מגיעים ישר הביתה בשעות הערב.

אמירה ואני חלקנו את זמננו בטיולים, שיטוט בחצרות, או ערבי צ'יפס חם שתוגן על פתיליית "פרימוס". נורמן אבא של אמירה הכין לכולם: מיכל אחותה, ישי האח הקטן, ושכן מזדמן ומעושן כגון עומרי קופ. התענגנו על צ'יפס חם במרפסת כשברקע נשמע ניגון פסנתר של אמה של אמירה רונה - אלו היו ימים יפים.

אבל זכורה לי תקופה פחות מחויכת בה אמירה עברה טיפולי אוזניים לא קלים, נעדרה לתקופות אשפוז. אני הייתי נע ונד – שואל: "איפה אמירה? ...". אמירה ברמב"ם. חשתי דאגה של ילד שלא הבין בדיוק מה קורה אבל מבין היטב שמשוה אינו תקין.

הדברים חזרו למסלולם והמשכנו בטיולי השבת בטרקטור החצרנות של נורמן. מיכל אמירה ואני נאחזים בעגלת החצרנות שטסה לה בשבילי הקיבוץ, ישי על ברכי נורמן הנוהג בטרקטור וסיגריית "נדיב" בפיו. – אלו היו ימים פשוטים ויפים שמותר היה לשבת על כנף הטרקטור, מותר לעשן בחדר האוכל ו"דברי הכפר" הודפס על נייר.

אספנו קרשים וחפצים, ותמיד ידענו לעשות משהוא שימושי מפריט זה או אחר. בית עץ לישי מארגז ספנות שפתחנו בו דלת וחלונות, מטחנו וילונות והנה בית מגורים לתפארת...

בין מסעות חצר, גם חגגנו חתונה!. זו הייתה חתונה מרשימה על תלולית הגינה מעל מקלט "גן אסתר" בניצוח הרב יריב פרימוסט. נשבענו אמונים תחת מטריית

פלסטיק עגולה... מכיוון שכבר הייתה לנו ילדה מיכל נמסרה לרב בתמורה לשירותיו. וכך נשארנו אמירה ואני נשואים עד עצם היום הזה.

השנים עברו בין פרחי אמנון ותמר, לוע-ארי, לובליה ועוד, בגינה שנורמן טיפח. והנה התקדמנו לתיכון...

היינו מבקרים את סבתא ג'ני ומתכבדים באפל פיי משובח ובעצות נוסח:

I WOULDN'T DO THAT, שומעים סיפורים מימי מנצ'סטר על הקשר המשפחתי המורכב, בין דודי מיק אלמן למשפחת נורמן. אם ג'ני הייתה מוזמנת לחתונתנו בגן אסתר, הייתה חוסכת מעצמה ומבינה שאנחנו ממילא משפחה.

הייתה גם סבתא רותי. סבתא רותי הייתה מגיעה אלינו באוטובוס מהעיר הגדולה תל אביב מרעיפה ממתקים וכיבודים. הכל היה טוב ותקין עד שיום אחד ביקשתי ממנה אסימון לטלפון הציבורי להתקשר לחברתי מהכיתה האמריקאית...

סבתא רותי נחרדה מהמחשבה, שמסרה אסימון עבור שיחה עם בחורה אחרת ולא עם אמירה. עוד תקופה ארוכה אחרי כן יחסינו לא היו במיטבם. ברבות הזמן השתכנעה בטיב החברות ביני ואמירה ובשעה טובה סלחה לי- הרי כך או כך כבר הינו נשואים מגן אסתר.

אמירה יצאה לשנת השירות בקומונה העירונית ביבנה. מצאה את עצמה ממיינת פירות בבית אריזה בין ערביות, לגרוזיניות שבקושי ידעו מילה בעברית. שם התגלו חושיה הסוצאלים, הצליחה לגלות את יכולת ההכלה לחלשים שבחברה. אני כשלעצמי, לא הבנתי מדוע לא ניתן להנות מעמל העבודה בבילוי וסרט בעיר הגדולה. אבל היו חוקי קופה משותפת ואמירה הקפידה בהם.

התגייסנו לצה"ל ואמירה הלכה למודיעין... לשירות סודי ביותר ביערות צפת כצפ"טית. אני נקראתי בסופי שבוע לעלות לקחת אותה בפורד הטרנזיט -"בית" של יוספה שוורצמן.

לאחר השירות הצבאי התגייסנו יחד ליציאה לעיר הגדולה, שכרנו דירה צנועה ברח' המאבק בגבעתיים.

מעמד חוזה ההשכרה היה אירוע שלא הכרנו קודם. נכנסו לחווילה נאה בביתם של המהנדס פלדמן ואשת המהנדס! וברגע אחד למדנו שיש כאלו שיש להם בית, דירה ואפילו שתיים, וכאלו שנאלצים לשלם שכירות חודשית.

אמירה התקדמה בתחום הפירות וכעת שיווקה אותם באותה חריצות שבעבר מיינה אותם. במועצת לשיווק פירות דאגה מידי בוקר לחלוקת המכסות לחקלאים ולמשלוחי הפרי לשווקים ובקיצור הייתה חלק חיוני לשימור הקרטל.

באופן טבעי הלכה ללמוד תואר בעבודה סוציאלית. עם סיום הלימודים החליטה אמירה להתמסר למקצוע ובחרה בעיר המורכבת אילת. ויצא לי לבקר אותה

בעשייה שלה בעיר הדרומית ובדירתה הצנועה. לאחר מספר שנים באילת חזרה לרווחת כולנו לצפון, ועבדה בכפר טובא זנגריה כעובדת סוציאלית בסביבה מאתגרת במיוחד.

אני תמיד הייתי משוכנע שהצלחתה במקצוע נבעה בראש ובראשונה מן העובדה שהיה לה מודל, דמות מופתית - "הגברת סוציאלית" בסרט סלאח שבתי, שבו הכרנו כל מילה. הגברת סוציאלית שמגיעה למעברה.... ובדגש לשאלת הנחש למר סאלח שבתי: "...איזה נחש אין פה אף נחש רק אין פה שיכון" ברור לי כי בהקרנות יום העצמאות נטמן זרע הצלחתה במקצוע.

לסיכום, ל"אשתי" הגב' סוצאלית אמירה, ישר כח ועוד הרבה שנים של חברות ! באהבה.

יניב.

מישל אובמה, סנדרה בולוק, האלי ברי, וגם קרן מור, ואילנה שושן הישראליות, לא מסתירות את גילן, לובשות מה שבא להן, רעננות וצבעוניות בגיל 50. אם הן יכולות, אז גם אנחנו.

ציטוט מתוך גוגל. ש.ש.

בגיל 50 כולם יוצאים לחופשי.

זה הזמן להשתחרר מעט מעבדות היום יום, ולעשות דברים חדשים

ש י ר ת ה נ ו ע ר

שירה הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

שרשרת המזון...

שם ליבו חמורנו, כי פני בעליו אינם כתמול שלשום
חשב לעצמו: ייתכן שזה בגלל גל החום
נחכה קמעה שיתקרר ונראה מה יילד יום..
עברו יום ויומיים ואפילו שלושה
ומסבר פניו של אדונו לא סרה התמונה הקשה
הרהיב חמורנו עוז ופנה לבוס הקשוח:
מה קרה לך? למה אין לך מצב רוח?
"אך, נאנח, מה אגיד לך ידידי החמור, יפה ששאלת
לא שאתה יכול במשהו לעזור, אך מעניין שאפילו אתה הבחנת...
לעיתים - האמן לי - אני מקנא אפילו בך
עתידיך מובטח כול עוד תעשה את שלך...
מזון, דיור, פיקוח ויטרנרי
יחסי עובד-מעביד על בסיס חוקי ואלמנטרי
ואצלי - אצלנו הכול על רצון טוב על בסיס וולנטרי...
כמשל הפאנצ' מהמערכון המוכר משכבר הימים:
יירצו - יאכלו" לתמיהה האם קפה זה אוכל ליונים..."

"סלח לי, שלא ממש הבנתי, אולי כי אני סתם חמור
אתה נראה לי ממש ב"דיכי" ומשתמש לי בהומור...
משהו אוכל אותך מבפנים, שאלוהים עליך ישמור..."
"מוזר שהזכרת אוכל כי פה נגמר הדימיון
אנו החברים במשק אחרונים בשרשרת המזון...
אם היינו שכירים, עובדים זרים, תרנגולת, חמור או סוס
היו מתגייסים לעזרנו "תנו לחיות לחיות" וחברי "אנונימוס"
אבל אנחנו שותקים, ולכן דורכים עלינו מידי יום ברגל גסה
מכניסים יד עמוקה לכיסינו, בשעה שנשללת תוספת להכנסה
"החבר מטומטם ולכן החבר משלם, כול כך מצרכיו פשוט להתעלם
מה שנבנה בזיעה ועמל, בהבל פה - דמוקרטי לכאורה - הופ מבוטל...
סוחטים את החבר כמו לימון, ממש עדלאידע
מוציאים לו את המיץ, אולי תצא לימונדה...
המתת חסד ליברלית בליווי מכתב התאבדות
הניתוח אולי יצליח, אך החולה בטוח ימות...
הבנת זאת ידידי החמור? ט' באב מאחורינו
אך החורבן האמיתי - לצערי - עוד לפנינו..."

אבי

הפינה הויזואלית

דוד אלמן

שבת שלום